

raadselig gedrag, voelde het als een tergende spot, dat willen zwart zijn tussen de natúúrluk lichte toiletten van gasten.

„Geen gekheid”, bulderde hij, rood van drift. „Denk je dat we je voor gek laten lopen? En op je trouwdag niet zo'n doodgraversgezicht als de laatste tijd, begrepen? Dat gedonderjaag moet nu maar uit zijn”.

Suze was dadelik stil geweest en had moeielik haar tranen ingehouden.

„Wat wil je nu, licht-grijs of écru of wit?” drong mevrouw van Larn, gesterkt door het standje van haar man.

„'t Is mij goed”.

„Koppig nest”, prevelde de dokter, zich met moeite bedaard houdend, woedend dat Suze nu niet meer kiezen wilde. Bij zijn voortdurend zoeken naar een verklaarbare reden van Suzes zich vrijwillig verloven — want dat ze van Herzberg hield had hij al lang opgegeven — had zich een onaangename mogelijkheid aan hem voorgedaan: dat het kind maar de eerste-de-beste had aangenomen om hem, haar strenge vader, te ontsnappen, om hier uit huis te zijn. En het denkbeeld, dat iemand het bij hem niet-uit-te-houden kon vinden, kwelde hem zeer. Hij was al de tijd zo vriendelik mogelijk geweest en als hij, zich niet kunnende beheersen, driftig uitbarstte, had hij geraasd met angst in zijn hart, dat ze ieder ogenblik zou kunnen zeggen: „ik trouw niet”. Je zag meer, dat zogenaamd-onderworpen schepseltjes tenslotte een onbreekbare wil toonden.

Maar Suze zei niets en trouwde — in het wit. Herzberg had een reusachtige boeket rose rozen laten brengen, grote dikke rozen met gladde doornloze stelen. Suze zette ze „zo-lang” in de lampetkan en vergat ze mede te nemen naar het Raadhuis. Tot genoeg, maar verwondering, van haar vader had zij een vrolik gezicht en praatte tamelik druk. Ze trouwden in de morgen, eerst burgerlik en direkt van 't Raadhuis naar de kerk. Dat had Nico beslist gewild en Suze had er zich niet tegen verzet: één comédie meer of minder....

Het jonge paar bleef enkel bij de lunch, waar luidruchtig werd gelukgewenst en druk getoast. Er was een klein spot-toontje in Suzes stem als zij lachte „dank u, dank u zéér”. Met haar overspannen zintuigen merkte zij het eerst van het gezelschap het geluid van uit de verte aanrollende wielen.

Toen het rijtuig vóór stond moest zij noch „leven” en werd ze plechtig-nieuwsgierig aangekeken. De gasten waren meest kennissen uit het dorp, omdat van Larn met 't grootste deel van zijn familie gebrouilleerd was, en Herzbergs verwanten, zijn zuster en zijn oom, die zich geen van beiden erg op hun gemak voelden als boeremensen tussen al die heren en dames.

Suzes moeder stond nu op en haar zusjes haalden mantel en hoed. De bruidsjaпон had ze al vóór de lunch voor een reis-pakje verwisseld. De gasten kwamen het bruidspaar, een voor een, een hand tot afscheid geven.

„Veel geluk”.

„Veel genoeg”.

„Jullie logeert vannacht in Brussel, niet?”

„Susje, het beste, hoor, en veel plezier”.

Suze meende, dat sommigen haar met een vreselik lachje hadden aangezien bij het „genoegen”, dat ze haar biezonder-nadrukkelik wensten.

Mevrouw van Larn stond al snikkend aan het rijtuigportier, terwijl de dokter poogde hartelik te zijn in zijn afscheidsworoden en moeite had zijn ontroering te verbergen: God, dat zijn eerste kind, dat trouwde, niet uit-huis ging als een gelukkige bruid, maar misschien enkel om haar eigen familie te ontvluchten!

Het portier sloeg dicht en uit medelijden knikte Suze vrolik naar haar moeder, die, nog schreiend, met haar zakdoek ging wuiven. Nu zag zij, dat haar vader zijn vrouw meetrok in huis en de deur achter zich sloot.

Herzberg streelde Suzes handen en vond het tijd, dat er van hem ook eens notitie werd genomen. Het leek wel of Suze alléén